

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Verloren Paradijs.

DEZER DAGEN WERD ONS ONGEFrankeerd per expresse-bestelling in gesloten enveloppe een der alom verspreide traktaten „Plotseling afgesneden“ toegezonden. Het was vergezeld van een nummer van „Het Volk,” waarin een stukje voorkwam van den Oproerigen Krabbelaar, wiens voornaamste levenstaak het schijnt te zijn, met godsdienst en Christendom te spotten. Over het genoemd traktaat wordt door dezen Volk-schrijver gezegd: „Hier heb ik weer zoo'n vies papiertje vóór me.” Wij zouden daarop kunnen antwoorden: „Hier hebben we weer zulk een minderwaardige handeling,” — want iets dergelijks is ons reeds zoo dikwijls van dezelfde zijde overkomen —: toezendingen van aanmerkingen zonder eigen naam te durven noemen, uiting gevend aan vijandschap door onnoodig strafport, in dit geval 30 cent, te laten betalen. Dezulken vergeten bovendien, dat zij met dit laatste slechts voordeel verschaffen aan de post, die naar hun eigen meening veel te veel verdient.

We zouden dit geval niet vermeld hebben, indien we niet een enkel woord wenschten te zeggen naar aanleiding van den titel dezer „Oproerige Krabbels”: Verloren Paradijs. De schrijver toch is gevallen over de volgende woorden uit genoemd traktaat: „Het is een leed voor enkelen, het is een roepstem voor allen: laat u met God verzoenen! Neen, niet om te vernielen, maar om te redden, buigt de Almachtige Zich tot Zijn menschheid neer”... „Er is geen twijfel aan, lezer, of ook nu weer heeft Hij ons volk willen roepen tot bekeering”... „Ook de stormramp van 1 Juni behoort tot de wonden, door de zonde geslagen...” Deze uitlatingen geeft den schrijver in „Het Volk” aanleiding om te zeggen, dat de Christenen God voorstellen als iemand, die „niet gelukkig is, als er niets te ruïneeren valt”: „die den eenen zondaar onder het puin smijt, alleen om den anderen en nog veel ergeren zondaar tijdig te waarschuwen wat zijn voorland is, als hij niet tijdig tot inkeer komt.” De schrijver noemt zulke voorstellingen „middeleeuwsch” en verblijdt zich met groote blijdschap, dat de wetenschap zooveel vooruitgang heeft gemaakt, en dat het volk zooveel wijzer is geworden, zoodat het niet meer geloof in die bangmakerij; zoodat geen sterveling meer benauwd is, dat de wereld zal vergaan, of „hemelsche gezichten ziet, als het donkert boven onze leege hoofden.”

Verloren Paradijs! Men begrijpt wel, na hetgeen hier boven is gezegd, wat in de „Oproerige Krabbels” met deze woorden is bedoeld. Wat zou 't nog een gemak zijn, als het volk zoo dom was als vroeger! Maar dit „paradijs” is verloren!

Wij willen echter dit opschrift in een heel anderen zin gebruiken, en wel, zooals de Bijbel dit doet. De mensch heeft het Paradijs, zijn geluk op aarde, verloren door de zonde. De mensch is zelf verloren geraakt door de zonde. Niet God is de schuld, maar hij. En nu is dit zoo oneindig heerlijk, dat God, die licht is, en den mensch straffen moet vanwege zijn ongehoorzaamheid, waarin hij nog altijd volhardt, óók liefde is, zoodat Hij dien verloren mensch zoekt te redden en te winnen voor een herwonnen, voor een hemelsch Paradijs. En op allerlei wijzen tracht God dit werk der liefde te bereiken. Eén van Zijn middelen, die Hij daartoe gebruikt, is het leed. Zeker, ook door goedgevoelen tracht Hij te lokken; Hij stort Zijn zegeningen dagelijks rijkelijk uit, en niet het minst over zoo vele oproerigen. Maar het is als in de opvoeding: als vriendelijkheid niet baat, moet het een of ander worden onthouden, moet op ernstige wijze tot geweten en hart worden gesproken.

Ik las dadelijk na de ontvangst van dat stukje uit „Het Volk,” nog eens Lukas 15, en ik werd weer getroffen door dit woord: „Toen de verloren zoon alles verteerd had, werd daar een groote hongersnood in dat land, en hij begon gebrek te lijden.” Zonder dien hongersnood zou deze afgedwaalde nooit tot zichzelf zijn gekomen, nooit tot zijn vader zijn teruggekeerd met schuldbelijdenis. Door dien hongersnood zijn vele anderen, misschien minder schuldigen, aan den lijve getroffen, maar voor dezen éénen was hij een roepstem tot inkeer en bekeering, met het gevolg, dat hij uit zijn jammervollen toestand werd gered.

God geve, dat Zijn ernstige roepstemmen niet leiden tot verbittering en spot, maar tot verbetering en heil. Gods doel met al wat geschiedt, is: het verlorene te redden!

GEDACHTE

De fouten van een ander zijn spoedig ontdekt, maar als men altijd ziet naar eens anders fouten, verzuimt men allicht zijn eigen.

IN DEN GREEP VAN MAMMON

L. PENNING

41)

DE VERVALDAG BRAK AAN; HET WAS OP een Maandag.

„Alberdien,” zei Randijk tot zijn vrouw, „de schuldeischers zullen heden komen om hun geld. Ik ben niet thuis, want er is een spoedeischende vergadering van het gemeentebestuur — zeg hun dat!”

Alberdien hield er niet van, om de menschen te paaien en zand in de oogen te strooien, en omdat zij den Heere diende en op Hem betrouwde, werd deze zwakke vrouw een heldin in de ure, toen het ongeluk haar verpletteren zou.

„Is het niet beter,” vroeg ze, „hun te zeggen, dat er thans geen geld is om te betalen?”

„Dat is nog beter,” zeide hij.

En er lag eenige verwondering in zijn stem, omdat Alberdien zoo vastberaden sprak.

Op het gemeentehuis was de burgemeester reeds aanwezig, toen Randijk binnenstapte, maar wethouder Van der Pol had een bericht van verhinderd ingezonden, en zoo waren zij slechts met hun drieën, de secretaris meegeteld.

De zaken werden vlug afgehandeld, terwijl sommige bleven rusten tot een volgende vergadering, om ze dan in een volledige vergadering te behandelen.

De burgemeester keek op zijn horloge.

„Ik kan net nog den trein halen,” zeide hij.

Anders maakte hij nog een praatje met Randijk, maar dezen keer bleef het achterwege. Hij was ook meer gesloten en terughoudend dan gewoonlijk, en Randijk begreep de reden maar al te goed.

Hij keerde huiswaarts. Onder de dorpslinde bevonden zich eenige vrachtauto's en bodewagens, en smid Jansen stond er ook.

Hij stond er reeds een half uur, om Randijk op te wachten en had zooeven twee groote borrels brandewijn genomen in „Het Hof van Holland,” wat hij anders nooit deed. Maar dezen keer had hij het gedaan, om zijn zenuwen te beheerschen, zooals hij zich wijsmaakte, terwijl de alcohol zijn opwinding tot een halve razernij opvoerde. Hij was niet in staat, om een geregeld gesprek te voeren met de omstanders, en een beving ging door zijn gespierde armen, toen Randijk naderde.

Hij hield den wethouder staande op den grintweg, en Hanna, de vrouw van Schildhuis, die zich in den bloementuin voor het huis bevond, zag het. Slechts een sloot en een hekkendam scheidde Schildhuis' tuin van den grintweg.

Zij ging naar binnen en liep zoo hard als zij kon. „Man,” zei ze, „ik vertrouw die zaak niet. De smid houdt daar Randijk staande; ga er heen, want de smid is obstinaat; er kunnen ongelukken gebeuren!”

Schildhuis aarzelde geen oogenblik, al had hij er zich af kunnen maken, want Randijk had hem na hun laatste pijnlijke ontmoeting zelfs de burgelijke beleefdheid geweigerd. Schildhuis groette hem op straat, als ze elkander tegen kwamen, maar Randijk keek den anderen kant uit. Zelfs in de kerkeraadskamer groette Randijk zijn mede-ouderling niet meer; het was bovenmate krenkend en een onhoudbare toestand geworden.

Zoo was er wel aanleiding voor Schildhuis, om dat geval bij den lindeboom aan zijn koude kleeren te